

ΠΩΣ ΣΥΝΘΕΣΕ Ο ΡΟΣΣΙΝΙ ΤΟΝ "ΘΕΛΛΟ",

Είτανε τὸ 1821. Ὁ Ροσσίνι, ὁ θεῖος Ροσσίνι, ἐπρόκειτο νὰ φτάσῃ στὴ Νεάπολη κ' ὀλόκληρη ἡ πολιτεία πανηγύριζε γι' αὐτό. Παντοῦ, στὰ σπίνια, στοὺς δρόμους, στὴν ἀγορὰ μιλοῦσαν γιὰ τὸ Ροσσίνι καὶ δὲν ἀκούγες ἄλλη μουσικὴ πουθενά, παρὰ τὶς γοητευτικὲς μελωδίες ἐκεῖνου.

Τέλος ὁ μαέστρος ἔφτασε. Τὸ πλῆθος ποὺ εἶχε συρρεῦσει, τὸν ὑποδέχτηκε μὲ ἀτελείωτες ζητωκραυγὲς καὶ τὸν συνώδευσε ὡς τὸ ξενοδοχεῖο του, ὅπου ἐξηκολούθησαν οἱ ἐκδηλώσεις τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Μόλις κατῶρθωσε νὰ μείνῃ μόνος στὸ ξενοδοχεῖο του ὁ Ροσσίνι ἄρχισε νὰ ταχτοποιεῖται στὸ δωμάτιό του ὅσο μπορούσε ἀνακαυτικότερα, ὅταν ἔξαφνα ἀκούσει νὰ τοῦ χτυποῦν τὴν πόρτα. Θυμωμένος φώναξε: «Ἐμπρός» καὶ ἀμέσως παρουσιάστηκε ὁ γνωστός ἱμπρεσσάριος Μπαρμπέγια. Ὁ Ροσσίνι τὸν ὑποδέχεται ἐγκάρδια κ' ἐκεῖνος χωρὶς περιστροφὰς ὄχιος: «Ἀγαπητέ μου μαέστρο, ἔρχομαι νὰ σοῦ προτείνω κάτι...»

—Τί; μῆπως πρόκειται περὶ ἐργασίας; ρώτησε ὁ Ροσσίνι κατατρομαγμένος.

—Βέβαια, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἱμπρεσσάριος, δὲ φανταζόμουν πὼς θὰ σὲ τρώμαζε αὐτό, ἀφοῦ ἄλλοστε δὲ ξέρεις οὔτε τί θέλω, οὔτε τὴν ἀμοιβὴ ποὺ θὰ σοῦ δώσω, ἐάν δεχθῆς τὴ πρότασή μου.

—Ναί, ἀλλὰ πρόκειται περὶ ἐργασίας, ἐξακολούθησε δύσθυμος ὁ Ροσσίνι.

—Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ Μπαρμπέγια, θέλω νὰ μοῦ συνθέσῃς ἕνα μελόδραμα καὶ ἡ τιμὴ ποὺ θὰ σοῦ πληρώσω γι' αὐτό...

— Ποτέ, ποτέ, τὸν διέκοψε ὁ Ροσσίνι ἀποφασιστικά, βαριέμαι. δὲ θέλω νὰ δουλέψω... ἀρκετὰ δούλεψα καὶ τώρα θέλω ν' ἀναπαυθῶ ἂν ξανόρθω στὴ Νάπολη τὸ ἔκανα γιὰ νὰ μείνω τεμπέλης, γιὰ νὰ κοιμάμαι, νὰ τρώω καὶ νὰ πίνω...

— Καὶ ἂν σοῦ παραγορήσω ἕνα διαμέρισμα στὸ μέγαρό μου, εἶπε ὁ ἱμπρεσσάριος, καὶ ἂν ὑποχωρεθῶ ἐπὶ ἑξῆς μῆνες νὰ διατρέφω ἐσένα καὶ τοὺς φίλους σου, μοῦ ὑπόσχεσαι νὰ συνθέσῃς ἕνα μελόδραμα, γιὰ τὸ ὁποῖο, ἐκτός αὐτῶν, θὰ πληρωθῆς βασιλικά.

Τὰ μάτια τοῦ Ροσσίνι ἔλαμψαν: τοῦ ἄρσαν τὰ καλὰ φαγιά καὶ εἶξερε ὅτι ὁ μάγος τοῦ Μπαρμπέγια εἶταν περίφημος. Ἀλλὰ πάλι πὼς νὰ ἀφήσῃ τὴν τεμπελιά του; Μὰ ὁ πονηρὸς Μπαρμπέγια ἄρχισε νὰ τοῦ μιλεῖ γιὰ τὴν τέχνη τοῦ μαγεῖρου του καὶ γιὰ τὰ χίλια δὴν φαγητὰ ποὺ τοῦ παρασκευάζει κ' ὁ Ροσσίνι δὲ μπόρεσε πιά ν' ἀντισταθῆ: «Ἐδέχθη». Ὅταν ἐγκατεστάθῃ στὸ σπίτι τοῦ Μπαρμπέγια, ὁ τελευταῖος προσπαθοῦσε νὰ κάμῃ ὅσο μπορούσε τὴ διαμονή του εὐχάριστη, ὥστε νὰ μὴ ἐρῆθῃ στὸ Ροσσίνι ἡ ἰδέα καὶ σηκοθῆ καὶ φύγῃ πρὶν ἀκόμα γράψῃ τὸ μελόδραμα. Καὶ πράγματι ὁ μέγας μουσικὸς περνούσε περίφημα.

Πέντε μῆνες πέρασαν ἔτσι ὅταν ἕνα πρωτὸ καθὼς ξύπνησε ὁ Ροσσίνι καὶ πῆγε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας ποὺ ἦταν δίπλα στὴν κἀμαρὴ του γιὰ νὰ φάῃ τίποτε, τὴ βρῆκε κλειδωμένη. Χτύπησε, φώναξε ἔως ὅτου τὸ πρόσωπο ἐνὸς ὑπηρέτου παρουσιάστηκε σὲ ἕνα μικρὸ παραθυράκι τοῦ τοίχου. «Γιατί εἶνε κλειστή ἡ πόρτα;» ρώτησε ὁ Ροσσίνι ταραγμένος. «Ἔτσι διάταξε ὁ κύριος, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ὑπηρέτης. Ὁ Ροσσίνι ἔγινε ἄνω κάτω καὶ τοῦ εἶπε.

- Μὴ λὲς ἀνοήσιες κ' ἀνοίξῃς τὴν πόρτα!
- Δὲν μπορῶ, ἀπαγορεύεται.
- Τὶ διάβολο συμβαίνει; ποῖος τὸ ἀπαγορεύει;
- Ὁ κύριός μου.
- Πήγαινε στὸ διάβολο ἐσύ κ' ὁ κύριός σου, μὰ ἀνοίξῃς τὴν πόρτα!

— Μὲ δὴν τὴν καλή μου θέλησι δὲν μπορῶ. Ἐν τούτοις κάντε λίγη ὑπομονὴ καὶ ἔρχεται ὁ κύριός μου.

Καὶ πράγματι χάρθηκε τὸ κεφάλι τοῦ ὑπηρέτη ἀπὸ τὸ παραθυράκι καὶ φάνηκε τοῦ Μπαρμπέγια, ὁ ὁποῖος εἶπε:

- Τί θέλεις μαέστρο;
- Γιατί μὲ κλειδωσες μέσα;
- Γιὰ νὰ ἐργασθῆς!
- Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ἐργασθῶ.
- Πρέπει, γιατί ἀλλοίως δὲ θὰ βγῆς ἀπὸ τὴ φάκα σου.
- Ἀνοίξῃς, γιατί θὰ σκάσω τὴν πόρτα, ἀπάντησε ὁ Ροσσίνι μαινώμενος.

— Δὲ μπορεῖς γιατί εἶναι ἀπὸ γερὸ ξύλο. Ἐν τούτοις θὰ σοῦ στείλω τὸ πρῶγεμά σου, τοῦ εἶπε ὁ Μπαρμπέγια καὶ ἔξαφανίστηκε. Σὲ λίγο ἀνοίξῃ τὸ παραθυράκι κ' ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἔβαλε ἕνα πιάτο μακαρόνια κ' ἕνα ποτήρι νερό. Ὁ Ροσσίνι ἔγινε ἔξω φρεσῶν.

ΤΡΥΦΕΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΗ ΜΕ ΛΗΣΜΟΝΕΙ

[Τοῦ Ἀλφόνδου Κάργ

Τὸν ἔλεγαν Ἐρρίκο. Κι' ἐπειδὴ οἱ στίχοι του, οἱ ὁποῖοι τώρα πιά εἶνε λησμονημένοι, ἐγκωμιάζαν πάντοτε τὶς γυναῖκες καὶ πρὸ πάντων τὴν ἀγαπημένην του τὴ Μαρία, τὸν εἶχαν βγάλει «Φράουεν-λὸβ», δηλαδὴ «ποιητὴ τῶν γυναικῶν».

Ὅταν ὁ Ἐρρίκος ξενιτεύτηκε γιὰ νὰ κάμῃ ἕνα γύρο στὴ χώρα, ζητώντας τὴν τύχη μὲ τὰ τραγοῦδιά του, ἄφησε στὴ Μαγεντία ἕνα κορίτσι, ποῦ ἐπερίμενε μ' ἀγωνία τὸ γυρισμό του καὶ ποῦ ζυπνοῦσε πάντοτε μὲς τὶς τρικυμισμένες νύχτες τοῦ χειμῶνα γιὰ νὰ προσευχηθῆ ἴγι' αὐτόν.

Σὲ τρία χρόνια ξαναγύρισε στὴ Μαγεντία πλούσιος καὶ δοξασιμένος. Ἡ Μαρία, εἶχε ἀκούσει ν' ἀναφέρουν ἐπαινετικά καὶ μὲ θαυμασμό τὸ ὄνομά του. Καὶ ἐπειδὴ εἶταν καλόκαρδη καὶ εἶχε μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὸν Ἐρρίκο, εἶταν βεβαία ὅτι οὔτε ὁ πλοῦτος, οὔτε ἡ δόξα τὸν ἔκαναν τόσο εὐτυχημένο καὶ περήφανο ὅσο θὰ τὸν ἔκανε τὸ πρῶτο βλέμμα ποῦ θὰ τοῦ ἔρριχνε ἡ Ἰδία, ὅστερ' ἀπὸ τόσου καιροῦ ἀναμονῆ, ὅταν θὰ πρωταντάμωναν.

Ὅταν ὁ Ἐρρίκος εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὸν καπνὸ τῶν σπιτιῶν τῆς Μαγεντίας, κάθισε ἀπάνω στὴ γλῶσσι, κ' ἐνῶ ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ, συνέθεσε ἕνα τραγοῦδι ἀπλό καὶ μελαγχολικὸ σὰν τὴν εὐτυχία.

Τὴν ἄλλη μέρα κατὰ τὸ ἡλιοβασιλεμα οἱ καμπάνες προαγγέλλαν τοὺς γάμους τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Ἐρρίκου, ποῦ θὰ γινόντουσαν τὴν ἐπομένην τὸ πρωτὸ.

Ἐκεῖνη τὴν ὥρα οἱ δύο τους μόνοι κ' εὐτυχημένοι περιπατοῦσαν στὸ δρόμο ποὺ ἀπλώνεται δίπλα στὸ Ρήνο. Ἐπειδὴ εἶχαν κουρασθῆ καθίσανε στῆς ἀκροποταμίας τῆ γλῶσσι, ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλον, σφιγγόντες τὰ χεῖρά τους σιωπηλοί, γιατί τὰ αἰσθήματα ποῦ ἐπλημμύριζαν τὶς ψυχὰς τους δὲν ἔβρισκαν λέξεις νὰ ἐκδηλοῦθουν.

Ὁ φλογισμένος ἀπὸ τὴ δύση ὄρριζον εἶχε ἀρχίσει πιά νὰ χλωμαίνῃ καὶ βραδυνὸ σκοτάδι ἀπλωνότανε στὴ γῆ σιγὰ σιγὰ.

Εἶταν ἡ ὥρα νὰ χωρισθῶν κ' ἡ Μαρία, ποῦ ἤθελε νὰ διατηρήσῃ μιὰ ἀνάμνηση ἀπὸ τὸ εὐτυχισμένο ἕκαινο βράδι εἶδειε στὸν Ἐρρίκο κάτι μπλοῦ λουλουδάκια ποῦ ἀνθίζαν στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ γιὰ νὰ τῆς κόψῃ καὶ νὰ τῆς προσφέρει ἕνα.

Ὁ Ἐρρίκος κατὰλαβε τὴν ἐπιθυμία τῆς κ' ἔσκυψε γιὰ νὰ κόψῃ τὸ λουλουδάκι, ἀλλὰ τὴ στιγμή ποῦ τὸ ἔκοβε γλύστρησε κ' ἔπεσε μὲς' στὸ βαθὺ ποτάμι.

Δυὸ φορὰς τὰ νερὰ ταραχτήκαν καὶ φάνηκε ὁ Ἐρρίκος στὴν ἐπιφάνεια ἀγανιζόμενος, μὰ καὶ τὶς δυὸ φορὰς τὸν κατάπιε πάλι τὸ ποτάμι. Θέλησε νὰ φωνάξῃ μὰ τὰ νερὰ τοῦ ἔπνιγαν τὴ φωνή του. Κι' ὅταν τὴ δεύτερη φορὰ φάνηκε στὴν ἐπιφάνεια ἔρριξε ἕνα ὕστατο βλέμμα πρὸς τὴν ὄχθη ὅπου καθόταν ἡ Μαρία. Κι' ἀπλώνοντας τὸ χεῖρ του μὰ μιὰ ἀγωνιώδη προσπάθεια τῆς πῆταξε τὸ μπλοῦ λουλουδάκι, ποῦ κρατοῦσε ἀκόμη καὶ ποῦ γι' αὐτὴ τὸ εἶχε κόψει κ' ἄμεσως πάλι γάθηκε μὲς' στὸ νερό. Οὔτε φάνηκε πιά στὴν ἐπιφάνεια. Τὸ ποτάμι ἔξακολουθοῦσε τὸ ρεῦμα του, ἤσυχα, σὰ νὰ μὴ συνέβη τίποτα.

Ἔτσι πέθανε ὁ Ἐρρίκος Φραουενλόβ... Κ' ἡ Μαρία πέθανε σὲ λίγο κόρη σὲ μιὰ μονὴ καλογοραῖν.

Ἀπὸ τότε τὰ μπλοῦ ἐκεῖνα λουλουδάκια μὲ τὰ ὁποῖα ἀποχαϊρέθηκες πνιγόμενος ὁ Ἐρρίκος τῆς Μαρίας του, τὰ λένε «φεργκλις μὰϊν νίχτ», δηλαδὴ «Μὴ μὲ λησμονεῖ!» Ἀλφόνδος Κάργ

Ἐρρίκος, βλαστημοῦσε, ἀλλὰ ἄδικως. Οὔτε ἀκρόσιες, οὔτε ἀπελπισία τὸν ἔπιασε. Πῆρε μελάνη κ' ἕνα τετραδίο μουσικῆς καὶ γογγύρα-γογγύρα ἔγραψε μιὰ εἰσαγωγὴ ποῦ τὴν ἄρπαξε ὁ καρδαμὸς πῖσω ἀπὸ τὸ παραθυράκι Μπαρμπέγια, ὁ ὁποῖος τὴν ἔπῃγε ἀμέσως καὶ τὴν ἔκαιξαν στὸ πιάνο, ὅπου καὶ προκάλεσε τὸν ἐνθουσιασμό τῶν ἀκροατῶν. Ἀλλὰ ὁ Μπαρμπέγια εἶξερε τὸ Ροσσίνι καὶ δὲν τὸν ὄψωνε ἔλεῦθερο. Ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα εἶχε τὴν πρώτην πρόδῃ τοῦ «Θελλου» καὶ σὲ τρεῖς μέρες τὸν εἶχε ὀλόκληρο, ὅποτε κ' ἐλευθέρωσε τὸ φυλακισμένο του.

Σὲ ὀκτὸ μέρες τὸ μελόδραμα παρεστάθῃ καὶ ὁ θρίαμβός του ἦτο πρωτοφανής. Ὁ Μπαρμπέγια τρισευχαρισμένος ἤθελε νὰ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του τὸ Ροσσίνι, μὰ ἐκεῖνος, μόλις τελείωσε ἡ παράσταση ἔξηφανίσθη μὲ τὴν περιμαντόνα τοῦ Μπαρμπέγια, τὴ διδα Καλυπτόν.

Τώρα ἤρθε ἡ σειρά τοῦ Μπαρμπέγια νὰ θυμώσῃ, ἀλλὰ ἀδίκως τὸ ζευγαράκι δὲν ξαναγύριζε. Σὲ λίγες μέρες ἔμαθε τὸ γάμο τους κ' ἐφώνησε: «Ἐξεδιχθήτην» καὶ εἶχε δίκην, γιατί σὲ λίγα χρόνια τὸ καλλιτεχνικὸ αὐτὸ ντυμένο ἔχώρισε. Ὁ φιλόμορφος